

MARC ARTIGAU I QUERALT

ARBRES

teatro**auto**expres

EDICIÓ NO VENAL DE LA FUNDACIÓ SGAE
PER A LA PROMOCIÓ I DIFUSIÓ DE TEXTOS TEATRALS OBJECTE D'ESTRENA

MARC ARTIGAU I QUERALT
ARBRES

Sense l'autorització per escrit de l'editorial, no es permet la reproducció total o parcial d'aquesta obra ni tampoc el seu tractament o transmissió per cap mitjà o sistema.

De la mateixa manera, tots els drets que en dimanin, sigui quina sigui la naturalesa d'aquests, així com les traduccions que se'n puguin fer, incloent igualment les representacions professionals i d'aficionats, les pel·lícules de curt i llarg metratge, la recitació, la lectura pública i la retransmissió per ràdio o televisió, queden estrictament reservats. Es posa un especial èmfasi en el tema de les lectures públiques, el permís de les quals s'haurà d'assegurar per escrit.

Les sol·licituds per a la representació d'aquesta obra, de qualsevol classe i en qualsevol lloc del món, hauran de dirigir-se a Societat General d'Autors i Editors, SGAE, al carrer de Ferran VI número 4, 28004 Madrid, Espanya.

ARBRES

Primera edició, 2015

© D'*Arbres*: Marc Artigau i Queralt

© Per a aquesta edició: Fundació SGAE, 2015

Coordinació editorial: Pilar López. Disenys de coberta: El Taller de GC. Maquetació: José Luis de Híjes. Correcció: Adriana Casals. Imprimeix: Estugraf Impresores, S. L.

Edita: Fundació SGAE

Bárbara de Braganza, 7, 28004 Madrid / publicaciones@fundacionsgae.org

www.fundacionsgae.org

EDICIÓ PROMOCIONAL. PROHIBIDA LA SEVA VENDA

D. L.: M-6184-2015

Entre els homes ja no hi ha fidelitat.
Tot el que es diuen els uns als altres és mentida,
fruit de llavis aduldors i d'un cor fals.

Salm 12. 2-3

Pròleg

Aquell dia del mes d'agost de 2013 Barcelona era una ciutat encesa per un estiu càlid i a les cinc de la tarda, al barri de Sant Antoni, la xafogor no donava treva. Havíem quedat en una cantonada per xerrar una mica de teatre i que el Marc m'expliqués una idea que li rondava pel cap feia temps. No em coneixia, no m'havia vist la cara i no sabia ni d'on venia jo ni què era ben bé La Virgueria. En canvi, jo el coneixia com aquelles persones que coneixen els autors dels llibres que més els agraden, el coneixia a través de les seves paraules escrites i a través d'un muntatge que vaig tenir el plaer de veure en el cicle "Apadrina un dramaturg" que la Nau Ivanow va fer amb motiu del Festival Grec de Barcelona i que va dirigir el seu amic Jordi Prat i Coll. Podríem dir, doncs, que jugava amb avantatge.

El que jo planejava com una trobada cordial de no més de trenta minuts, es va convertir en una tarda de més de dues hores i mitja xerrant de teatre, del seu teatre, del nostre teatre i del teatre que es feia i se segueix fent a la nostra ciutat. Va ser la primera de moltes converses sobre com és i com voldríem que fos la nostra professió. Estones on compartir la certesa que el text teatral és literatura, que ens agrada recórrer a la poesia per explicar una història des de dalt d'un escenari i que això és, bàsicament, el que fem: explicar històries.

Setmanes enrere, a través d'aquells correus electrònics que hom envia sense saber ben bé quina serà la resposta, havíem demanat al Marc que ens fes arribar textos seus de pocs personatges, que es poguessin muntar en una sala petita i que no s'haguessin representat mai. Vam passar bona part de l'estiu llegint-los gràcies a la seva generositat i enamorant-nos de la seva literatura i del seu imaginari. Allà vam descobrir un autor amb una clara vocació per la paraula

ben escrita, amb la cura necessària perquè cadascun dels seus personatges tingui veu pròpia, amb un imaginari immens i proper al conte i amb una poesia filtrada a través de cada paraula, de cada imatge. I és que el Marc és un poeta que escriu teatre... O un autor de teatre que escriu poesia.

Van ser aquestes característiques les que ens van convèncer, a mi i a tota la companyia, que el Marc Artigau (i Queralt) era la persona perfecta per començar un nou projecte de La Virguereria. No va ser amb cap dels textos que vam llegir; ni tan sols va partir d'una idea nostra, d'un interès per algun tema concret (motor habitual dels muntatges de la companyia). Va ser a partir d'una idea que el Marc tenia al cap, situada en aquell racó del pensament que necessita un impuls per plasmar-se sobre el paper i que em va explicar la tarda que ens vam conèixer personalment:

“Un home té un accident amb cotxe i queda incapacitat, cec, i contracta una noia perquè visqui per ell certes experiències i que després les hi expliqui fil per randa. Així, li farà sentir que les ha viscut ell mateix”.

Aquest va ser el punt de partida d'*Arbres*, molt abans que es digués *Arbres*, i la idea que tot l'equip va acceptar amb entusiasme.

A partir d'aquell moment comença una relació de confiança i generositat on el Marc em va anar informant dels passos que feia: era una peça de dos personatges que li'n va exigir un tercer; un bosc enigmàtic a partir del qual es desencadena tota la història; un text que a cada nova paraula guanyava més forma de conte, que a cada nova escena m'exigia més com a director... Fins a convertir-se en un conte en forma de “thriller poètic” i, personalment i per a la companyia, en un repte emocionant.

El procés d'escriptura d'*Arbres* que el Marc va tenir la deferència de compartir al màxim amb mi, deixant-me opinar sobre qualsevol aspecte del text amb total llibertat, el va seguir un procés d'assajos en el qual aquest autor de contes màgics i misteriosos escrits pel teatre ens va donar ales per fer de la seva petita joia, allò que més ens vingués de gust. Així vam sumar-hi la corporalitat que la companyia treballa i l'imaginari de tot l'equip artístic durant nou setmanes d'assajos intensos en les quals el Marc va acabar de perfilar el text. I aquesta va ser la fórmula a través de la qual el món Artigau i el món

Virguereria es van fusionar en una harmonia que, mal m'està el dir-ho, va donar com a resultat una obra de teatre meravellosa.

Aquell dia del mes de setembre de 2013, aquell en què el Marc i un servidor vam estar parlant sobre teatre, aquell en què *Arbres* no existia, en que només era una idea embrionària, aquell dia calorós al barri de Sant Antoni vam parlar de moltes coses. Unes amb més sentit que d'altres. I una d'elles, compartida pels dos, era la idea que la dramaturgia catalana no estava vivint, com semblava en llegir la premsa i escoltant uns quants companys, una època daurada. I ho segueixo pensant. Llavors, però, no era conscient que qui tenia al davant era i seguirà sent un dels autors teatrals catalans més importants que tenim, a qui la generalització que vam establir sobre el moment de la dramaturgia catalana no li feia, ni de bon tros, justícia.

Quan vostè, lector, passi aquesta pàgina i s'endinsi en el bosc que el Marc Artigau i Queralt ha escrit per a tots nosaltres només li puc donar un consell: deixi que la seva imaginació voli lliure a través dels impulsos que l'autor proposa. Vagi vostè a saber fins on és capaç d'enlairar-se al costat de la Lluna, l'Alba i el Llorenç.

Aleix FAURÓ I SIERRA
Codirector de La Virguereria

Arbres

Estrenat a la Sala Beckett de Barcelona el 7 de novembre de 2014.

Repartiment

LLORENÇ	Norbert Martínez
ALBA	Carmela Poch
LLUNA	Isis Martín

DIRECCIÓ	Aleix Fauró
-----------------	--------------------

Fitxa tècnica

AJUDANT DE DIRECCIÓ	Yaiza Ramos/Patrícia Bargalló
ASSESSORA DE MOVIMENT	Patrícia Bargalló
DISSENY DE LLUMS	Anna Espunya
ESPAI ESCÈNIC	Margherita Mantovani
ESPAI SONOR	Cesc X. Mor
VESTUARI	Mireia Farré
DISSENY GRÀFIC	Oscar Llobet
FOTOGRAFIA	Anna Miralles
PRODUCCIÓ EXECUTIVA	Marina Fita
VÍDEOS PROMOCIONALS	Isak Ferriz
VÍDEOS D'ASSAIG	Elena Martín
COMUNICACIÓ	Neus Molina
DISTRIBUCIÓ	Lidia Figueras

Una producció de la companyia La Virgueria.

Amb la col·laboració de Estudio Maravillas, Ai Mama!, Las Producciones de Rupert, Híbrida Comunicació i CiALS.

Agraïments

Sala Beckett, Col·lectiu La Santa, Marc Torrecillas (<http://caramcat.blogspot.com.es/>), Ramon Poch (<http://la-cosa.com/>), Maria Beitia (www.intrepidbus.com), Mireia Calafell (<http://mireiacalafell.com/>), Iona Sierra, Can Pèrich i Lua Molina.

[1]
L'HOMME INVISIBLE

Un bosc. Nit.

LLORENÇ.— La vida no cap dins les paraules.

Però jo aleshores encara no ho sabia.

I m'aprofitava que ella no em podia veure, que era impossible, que alcés els ulls enmig del carrer i em veiés abocat a la finestra fumant, o saludant-la amb una mà, resseguint la seva ombra que s'esquinçava amb la vorera, resseguint-la molt a poc a poc amb els dits.

Quantes vegades havia pensat que si només m'hagués pogut veure un moment, tres minuts, els hauria aprofitat per apropar-m'hi encara més i potser improvisar qualsevol estupidesa.

Havia oblidat de mica en mica, com aquell que oblida la xafogor a l'hivern o el fred als peus a l'estiu, què significava ser visible. Els poders que t'atorgo i les condemnes que arrossegues. Havia oblidat, com si mai no hagués existit, què significava que la gent et veiés, que la gent et mirés, que algú podés assenyalar-me de lluny i dir: "És ell".

Perquè ja no era jo.

I tot havia començat molts anys enrere —no recordo el dia exacte—, potser quan vaig començar a treballar en aquella agència de viatges. Jo treballava a la secció administrativa. I passava les hores redactant informes i revisant fulls de càlcul en un soterrani sense llum natural. Saludant a tothom amb un somriure tatuat als llavis, fent més hores que un rellotge i escoltant anècdotes infumables

d'ells, i les ànsies absurdes de quedar-se embarassades d'elles. Però jo fins aleshores era normal, m'enfadava amb els meus pares, volia comprar-me un cotxe, havia conegut una noia de la que no estava massa enamorat però no em causava problemes i m'emborratxava algunes nits per ser més enginyós i també volia viatjar fins a l'altra punta del món.

No sé si va ser l'efecte irreversible de la corbata i l'americana damunt de la meva pell, potser les condicions lumíniques d'aquell soterrani, potser tot: la barreja de l'estrès, amb una mala dieta, i unes febrades que em feien delirar, però a poc a poc, vaig començar a desaparèixer.

Em van fer fora de la feina, perquè no hi era mai.

La meva parella es va cansar d'imaginar el meu cos acompanyant-la entre els llençols.

Els meus pares van morir, potser de vells, potser de pena.

I jo vaig decidir refugiar-me del món, al meu pis.

Una nit vaig somniar, per culpa de les febrades, que m'endinsava dins d'un bosc i que les branques s'esmicolaven amb les meves passes. Tenia un cos entre els braços, jo intentava refer el camí, perquè la claror ja es filtrava entres els arbres, i de sobte quan em vaig despertar, xop de suor, ja era del tot –completament– invisible.

Però m'era igual, perquè no tenia ningú que em mirés.

Durant tres anys em vaig quedar tancat en seixanta metres quadrats –fins i tot vaig perdre les claus–. Fumava i llegia, convençut que en les paraules trobaria l'alquímia, no per tornar-me visible, però sí per consolar-me.

Una migdiada infernal del mes de juliol, un home va morir al carrer, davant de casa. Només el veia jo. Era un cadàver preciós –ja tirant a blau-enmig d'una vorera. Quan em vaig adonar que era l'únic que el veia, la sang va començar a bombejar-me com un motor d'explosió. Hi havia més gent com jo? No era l'únic invisible a la ciutat? L'excitació em va col·lapsar. Volia sortir de casa, però no m'atrevia.

Van passar tres hores, fins que ella, que sortia d'una botiga, amb unes sandàlies i un vestit de fil, es va acostar al mort invisible i assenyalant-lo amb el dit, per art de màgia, el va fer visible. Va treure el telèfon mòbil i va trucar una ambulància.

I aleshores em vaig adonar que això és el que passa amb els homes invisibles, que ens tornem visibles un cop morts...

D'on havia sortit?

Era prima, amb els turmells petits i els genolls rodons.

I em va semblar fràgil com una espelma enmig del bosc. Petita com un 36. Misteriosa com una paraula. Fidel com un arbre. Bonica com un paraigües obert. Impossible com el foc i brutal com un comiat.

I a partir d'aleshores no vaig poder deixar de mirar-la recolzat a la finestra, esperant ves a saber què. Que a mi també em tornés visible. I venia sovint, dues o tres tardes a la setmana al mateix lloc on havia vist el mort.

I per això, no sé quantes nits més tard, a força de seguir-la, vaig travessar tot el poble, per arribar fins aquí. Tampoc sé quants quilòmetres i jo que em moria de set.

I s'acabava l'estiu i els arbres començaven a perdre les fulles.

Com que era el primer cop que sortia de casa, –ja de matinada– em vaig asseure en un banc a descansar. Havia aparcat el cotxe als afores, prop d'un camí estret que s'endinsava al bosc. Van venir un parell de gossos a ensumar-me. No em veien, però són els únics que m'intueixen.

Era festa major i la noia que no li havia perdut la pista, s'abraçava amb un home d'ulls blaus. En un segon, tot s'havia buidat i ella havia desaparegut amb el noi cap al bosc.

El pitjor de les festes és que mai no compleixen les expectatives. Com que no podia desempallegar-me dels gossos, vaig intentar despistar-los sense èxit. Així que em vaig alçar i vaig seguir un rastre de petjades damunt el fang, que es perdia més enllà dels arbres.

Tenia la boca seca i no parava de suar.

El rastre es perdia bosc endins. No hi havia lluna. Anava a les palpentes, acarona els troncs dels arbres, resseguia amb les mans les pedres, avançava molt a poc a poc. Les branques s'esmicolaven amb les meves passes, fins que vaig arribar a aquell arbre d'allà.

El més gros. Aquell d'un tronc tan gruixut que deu tenir mil refo-tuts anys i els nens d'aquí deuen enfilars-hi. Jo era just allà. Enmig de les arrels.

I de sobte les petjades al fang havien desaparegut.

Em vaig olorar les mans i feien pudor de gos.

Algú va xisclar i quan vaig treure el cap, vaig veure'ls. A tots dos. A l'home dels ulls blaus i ella amb aquell vestit taronja fins als genolls.

Rodolaven abraçats i l'home dels ulls blaus reia de manera molt desagradable. I semblava que s'empassarien l'un a l'altre en qualsevol moment. Van començar-se a despullar, però un soroll estrany els va fer parar en sec. Potser vaig ser jo, no ho sé. Potser el bosc volia avisar-los que no estaven sols.

Ella nerviosa va dir que millor anar-se'n, i ell ferit, amb els ulls blaus cada cop més negres, estirant-la ben fort del canell, la va llençar a terra.

Ella va cridar, però era un crit diferent.

I ell tapant-li la boca, com una bèstia, va saltar damunt seu.

[2]
ELS ULLS

Pis petit del Llorenç. Luminós. Matí.

Llorenç seu en una cadira. És cec. Pren un cafè. Somriu. Alba dempeus no para de mirar l'espai, porta una llibreta a les mans.

LLORENÇ.— La casa la tinc controlada.

ALBA.— Com?

LLORENÇ.— La casa, dic. Que no és cap problema. Sé on és cada cosa, encara que sembli impossible.

ALBA.— I si li canvien de lloc?

LLORENÇ.— Un desastre. Passo més temps amunt i avall revisant-ho...

ALBA.— A mi em passa el mateix, perdo les llibretes on ho apunto tot i després se'm fa impossible.

LLORENÇ.— Però me'n surto. Seu, dona, pren cafè...

Alba fa cas.

ALBA.— Gràcies.

*Pausa incòmode. Alba fent gestos comprova que Llorenç no hi veu.
Alba beu del cafè.*

LLORENÇ.— Quants dits tinc aquí?

ALBA.— Tres.

LLORENÇ.— Molt bé.

ALBA.— Per què ho pregunta?

LLORENÇ.— Podries descriure la roba que porto?

ALBA.— Un texans i una camisa fosca.

LLORENÇ.— Perfecte.

ALBA.— És una prova?

LLORENÇ.— No em facis cas. A vegades necessito comprovar que el món no ha tornat a girar-se.

ALBA.— Què?

LLORENÇ.— T'ha quedat una mica de cafè als llavis.

Llorenç neteja amb el dit els llavis d'Alba. Ella li aparta suaument la ma.

ALBA.— Com ho ha sabut?

LLORENÇ.— Per l'olor.

ALBA.— Ho faig expressament.

LLORENÇ.— Ah sí?

ALBA.— Perquè em quedi el gust a la boca més estona.

LLORENÇ.— Fixa't.

Li ensenya les mans i els hi acosta a la vora del nas perquè les pugui olorar.

LLORENÇ.— Ho sents?

ALBA.— Què és?

LLORENÇ.— Préssec. Cada matí esmorzo un préssec. I després em guardo el pinyol a la butxaca. Així quan busco un bolígraf o uns papers, el que sigui, les mans se m'omplen d'aquesta olor. T'agrada l'olor?

ALBA.— Molt.

LLORENÇ.— També ho faig per guardar-la més estona.

ALBA.— Així el bolígraf o tot el que toca s'impregna, oi?

Pausa. Alba s'ho apunta a la llibreta.

LLORENÇ.— Ara portes una llibreta?

ALBA.— Com ho sap, si...

LLORENÇ.— Et sento escriure.

ALBA.— Sempre la porto.

LLORENÇ.— I t'ho apuntes tot?

ALBA.— El que crec que val la pena sí.

LLORENÇ.— I després a casa...

ALBA.— Hi dedico temps i ho escric. Faig contes.

LLORENÇ.— Contes.

ALBA.— Relats curts.

LLORENÇ.— Ja...

ALBA.— És com una mena de diari personal, però és ficció. És el lloc exacte on una història es barreja amb l'altre. No sé si m'explico. No, no m'explico. A vegades penso que només som personatges mal dibuixats, no li sembla?

LLORENÇ.— Vols ser escriptora?

ALBA.— No! Mai de la vida. No sóc una persona trista, jo. Els escric i després els guardo en caixes i classificats en carpetes, per anys. No els deixo veure a ningú. Em fa vergonya. Molta. Les nits que tinc insomni, m'aixeco del llit i vaig a buscar una caixa de tres o quatre anys enrere –contes que quasi he oblidat– i me'ls llegeixo, i recordo què em va passar o què em furgava el cap temps enrere, com si tot el que he viscut només fos un conte. Llavors sí, m'adormo en un tres i no-res.

Llorenç somriu.

LLORENÇ.— Em deixes?

ALBA.— La llibreta?

LLORENÇ.— No. Tocar-te.

Pausa curta.

La cara.

ALBA.— Sí, és clar... però tinc una cara molt vulgar.

LLORENÇ.— Tots tenim la cara molt vulgar.

ALBA.— Potser sí. Una vegada a l'escola vaig guanyar el premi al nas més semblant a una patata.

Llorenç somriu, li palpa la cara, molt a poc a poc, reconeixent-la. Silenci.

LLORENÇ.— I com és?

ALBA.— El què?

LLORENÇ.— L'estiu a fora.

ALBA.— Com sempre.

LLORENÇ.— Com és la llum?

ALBA.— Molt blanca.

LLORENÇ.— Els nens ja han acabat l'escola?

ALBA.— Sí.

LLORENÇ.— I les dones ja ensenyen les cuixes? I els homes de negocis s'han tret les americanes?

ALBA.— Tot com sempre.

LLORENÇ.— M'agrada el teu nas.

ALBA.— Ah sí?

LLORENÇ.— No t'ho havien dit mai?

ALBA.— No.

LLORENÇ.— No sembla una patata.

ALBA.— Un moniato?

LLORENÇ.— És important el nas, no creus? Que sigui diferent. Gros o molt petit, que tingui personalitat.

ALBA.— Que tingui personalitat és una manera de dir que és lleig...

LLORENÇ.— Sí, suposo...

Riuen. Pausa curta.

LLORENÇ.— Veus la finestra de l'esquerra?

ALBA.— Sí.

LLORENÇ.— Apropa-t'hi.

ALBA.— Ara?

LLORENÇ.— Sí.

Alba ho fa.

Què hi veus?

ALBA.— Edificis molt alts. El carrer. Gent que passeja, gent que s'entreté mirant els aparadors de les botigues.

LLORENÇ.— Fixa't en els edificis.

ALBA.— Del davant?

LLORENÇ.— Sí. N'hi ha un amb un balancí de boga. El veus?

ALBA.— Sí.

LLORENÇ.— Explica'm què hi veus?

ALBA.— Hi ha una dona. Asseguda, llegeix o escriu, no ho puc veure massa bé. Dins la casa hi ha un home. També assegut, mirant la televisió o dormint. Crec que dorm amb la televisió engegada.

LLORENÇ.— Què més?

ALBA.— Ella s'asseu neguitosa. Mira al carrer, però en el fons juraria que no mira en lloc. Sembla que esperi. L'home es desperta i s'aixeca del sofà i li diu... no sé què li diu. Des d'aquí... No gesticula. Ella fa que sí amb el cap. Com si li seguís la corrent. Com si ell li hagués encarregat alguna cosa, anar a comprar algun lloc, no ho sé... L'home torna a dins de casa i es tanca a l'habitació. N'estic segura que ella no farà res del que l'home vol...

LLORENÇ.— Continua.

ALBA.— Ara, ella treu el telèfon mòbil. No ho sé... potser revisa missatges. No. Truca. Truca algú. Ella sembla que planifiqui alguna cosa a les esquenes d'ell. Potser hi ha una tercera persona, algú que no veiem però que és imprescindible per aquesta història.

LLORENÇ.— El més important de les històries és allò que no s'explica, oi?

ALBA.— A qui deu trucar ella?

LLORENÇ.— Un amant?

ALBA.— Massa fàcil.

LLORENÇ.— Alguna idea?

ALBA.— Al seu germà o la seva germana i estan planificant alguna sorpresa.

LLORENÇ.— Un assassinat? Per cobrar una herència. Seria bo per un conte.

ALBA.— No, home, no... massa exagerat. Una festa sorpresa, podria ser... Ara ella torna a entrar... i... i ja no la veig. Potser es volen venjar.

Pausa. Alba mira a Llorenç.

LLORENÇ.— Doncs aquesta és la feina.

ALBA.— La venjança?

LLORENÇ.— No. És clar que no. Això és el que et demano. Que surtis al carrer, que ho miris tot, que t'impregnis de tot, si cal que t'ho apuntis a la teva llibreta i que tornis aquí i omplis de vida aquesta casa amb cada paraula... Jo t'escoltaré ansiós. N'estic segur que ho faràs bé. Però, no només es tracta de saber fer-ho, que no en tinc cap dubte... També demana moltes hores, molta voluntat i sobretot/

ALBA.— Ja ho sé.

LLORENÇ.— El què?

ALBA.— Demana discreció.

LLORENÇ.— Et sembla estrany?

ALBA.— ...

LLORENÇ.— El que et demano?

ALBA.— No ho sé...

LLORENÇ.— Resposta correcta. No ho has de saber.

ALBA.— I sobretot què? Ha dit que demana voluntat i sobretot...

LLORENÇ.— No preguntar-se el per què. D'això ja me n'ocupo jo.

ALBA.— Està bé.

LLORENÇ.— No es tracta de fer d'espia o d'investigadora privada. Si necessites un investigador l'hauria trucat i punt. És diferent. Entens el que vull dir?

ALBA.— Perfectament.

Llorenç beu del cafè.

LLORENÇ.— Obre el calaix de l'escriptori. Veuràs que hi ha papers i factures i una carpeta blava.

ALBA.— La tinc.

LLORENÇ.— Aquí hi ha tota la informació que necessites d'ella. El lloc on treballa, els gustos i bars, amics i manies i la vida que fa.

ALBA.— Com ho ha aconseguit tot això?

LLORENÇ.— Per Internet avui es pot trobar qualsevol cosa.

ALBA.— Tanta informació?

LLORENÇ.— Sí, si saps buscar. És com un home invisible, ho pot saber tot, oi?

ALBA.— Ningú no diu la veritat a Internet.

LLORENÇ.— És només un punt de partida. Per començar.

ALBA.— Puc dedicar-hi molt de temps.

LLORENÇ.— El que voldria, si et sembla bé, Alba, el que faríem és que vinguessis aquí, a casa, i m'ho expliquessis en primera persona. M'asseuré en aquella butaca d'allà i obrirem la finestra perquè entri una mica d'aire. No vull un correu electrònic o un missatge, no vull que em truquis i m'ho expliquis per telèfon. De cap manera. Vull sentir com et surten les paraules de la boca i l'olor del cafè damunt del teu llavi.

ALBA.— Intentaré fer-ho el millor possible.

LLORENÇ.— Pels diners no t'amoïnis. Cada setmana et deixaré un sobre amb totes les despeses i dietes, a part del teu sou.

ALBA.— No són un problema els diners.

LLORENÇ.— Tothom diu el mateix fins que finalment es torna en el problema més important.

Beuen cafè. Alba torna a deixar el cafè damunt els seus llavis. Pausa. Alba somriu. Llorenç sembla que s'hi acosta, però finalment se'n desdii.

En vols més?

ALBA.— No, gràcies. Li puc fer una pregunta? Només una.

LLORENÇ.— Pots preguntar-me el que vulguis Alba, de la mateixa manera que jo et puc respondre o no.

ALBA.— D'acord.

Pausa curta.

Per què ella? He de saber alguna cosa més? Alguna cosa important, vull dir. No m'agradaria, de cop i volta, està emmerdada en algun problema. M'entén?

Alba espera la resposta.

LLORENÇ.— No has de patir. No hi ha res truculent en això. No vull fer-li mal. No sóc un boig assassí, un perversit.

ALBA.— I per què m'ha triat a mi? Per què no algú altre?

LLORENÇ.— Perquè tu tens/

ALBA.— Per què no a un noi?

LLORENÇ.— M'has dit que només era una pregunta.

Pausa curta.

Vull algú de confiança...

ALBA.— Però si, amb tots els respectes, no ens coneixem.

LLORENÇ.— No. No vull dir algú amb qui confiï personalment. Vull dir, algú amb qui confio que sabrà trobar les paraules adequades. Sabrà entendre els silencis d'ella, com somriu i per què ho fa, o no. La part més important d'una història és allò que no s'explica.

ALBA.— No pateixi.

LLORENÇ.— Com has dit abans, sigues discreta. Sempre a una certa distància. I mai, mai no li diguis res. No vull que estableixis cap tipus de contacte.

ALBA.— A vegades és inevitable.

LLORENÇ.— Què vols dir?

ALBA.— Si estic asseguda en una terrassa al costat i em veu i em demana un cigarret?

LLORENÇ.— Fumes?

ALBA.— No.

LLORENÇ.— Doncs li dius que no i punt.

ALBA.— Entesos.

LLORENÇ.— No voldré que m'expliquis amb qui està ni què fa o deixa de fer. Vull que em parlis de com camina, de la roba que porta, de si s'avorreix, o si en canvi un matí té una claror especial als llavis que la fa feliç. Vull saber el perfum que duu i si xiula pel carrer, si s'ha pintat les ungles de vermell o de quin color, si quan parla per telèfon contagia la ganes de menjar-se el món...

ALBA.— ...

LLORENÇ.— Vull que me la facis veure, d'acord?

Alba fa que sí amb el cap. Llorenç s'aixeca.

L'últim paper de la carpeta, és una petita llista dels primers encàrrecs que necessito que facis.

ALBA.— Encàrrecs?

LLORENÇ.— També necessito que compris algunes coses. No són per mi. Forma part del tracte.

ALBA.— Està bé. *(Alba mira la llista. No l'acaba d'entendre).* Per què no li puc dir res? Si ella vol parlar amb mi i jo l'esquivo serà pitjor. Faria que li semblés estrany i si dies més tard em veiés de nou, potser sospitaria. No seria millor actuar amb més naturalitat? És a dir, si em parla li contesto i ja està.

LLORENÇ.—...

ALBA.— Vostè refiïs de mi... *(Ja apunt d'anar-se'n)* Llorenç...

LLORENÇ.— Dignes.

ALBA.— Sé per què m'ha triat a mi i no a ningú més.

LLORENÇ.— Sí, per què?

ALBA.— Perquè quan m'ha tocat i s'ha quedat en silenci, no sap com, no ho pot explicar amb paraules, ha sentit durant un segons que jo era ella.

[3]
MUDA

Bosc. Nit.

LLUNA.— Ell em va demanar que l'acompanyés al bosc.

Per què? No hi estàs a gust aquí? No t'agrada la música?

Perquè aquí ens veu tothom. Va dir.

I quan s'aferrava a mi ballant amb aquells ulls blaus enmig de la plaça sentia la seva olor, la camisa mig suada, que feia formes divertides a la seva esquena. I aquella olor que no podia desxifrar però que em duia cap algun lloc molt remot.

Està bé, —li vaig dir— però només una estona. I em vaig treure les sabates perquè em feien mal els talons i de sobte les pedres em feren els peus.

A on em portes?

Hi ha un racó del bosc que no coneix ningú, on la claror la de lluna es filtra entre les branques dels arbres.

LLORENÇ.— I ell ferit, amb els ulls blaus cada cop més negres, estirant-la ben fort del canell, la va llençar a terra. Ella va cridar, però era un crit diferent.

I ell tapant-li la boca, com una bèstia, va saltar damunt seu.

Des d'aquell arbre no ho aconseguia veure tot.

La claror de la lluna que es filtrava entre les branques dels arbres, ho deixava tot en penombra. Durant uns segons vaig dubtar si sortir o no. No entenia què passava. Els crits de dolor es barrejaven amb els crits de plaer. I la línia que separa l'esgarrapada de la

carícia se'm va fer impossible. No volia anar-me'n d'allà, volia mirar-la.

Però es van trencar unes branques als meus peus i vaig relliscar i de l'espant se'm va escapar un crit. Hòstia! Em va semblar que deixava de ser invisible, i que la meua ombra els avisaria que allà hi havia algú.

Em vaig girar i vaig començar a córrer. Com podria tornar? Si les petjades als meus peus, les petjades de fang que m'havien dut fins allà, havien desaparegut?

Les mans encara em feien pudor de gos.

LLUNA.— Es va quedar en silenci mirant-me. De tant blaus com eren els ulls, pensava que per una vegada la vida havia estat justa amb mi. I sense dir res em va fer un petó a l'espatlla i després va riure d'aquella manera tan dolça i em mirava com si em pogués travessar en qualsevol moment.

Per això em va abraçar amb tanta força que vaig creure que m'ofegaria.

I de sobte un soroll estrany.

Què és? Li vaig preguntar.

Deu ser el bosc. Hi ha molts animals.

Per què no marxem?

No, no, no queda't. T'he dir una cosa molt important.

Aleshores vaig tenir un mal pressentiment. I ell obrint la boca, com si fos un home llop, em va estirar ben fort del canell i em va llençar a terra. I després, com una bèstia, va saltar damunt meu.

LLORENÇ.— Vaig refer el camí com bonament vaig poder. Em vaig perdre. Vaig caure. Em vaig embrutar els pantalons de fang. Eren uns pantalons nous que m'havia comprat especials per la festa. De lluny els llumets del poble s'anaven apagant.

Em vaig asseure en una roca, encara esbufegant, vaig encendre un cigarro per si d'aquesta manera se m'apagava la set i durant uns segons vaig creure que ja no era un home invisible.

Totes les ciutats estan plenes d'homes invisibles i semàfors en vermell. No sé per què em va venir aquest pensament al cap.

Sense adonar-me'n havia estat tot aquell temps, desorientat, ben a la vora del pàrquing de cotxes que hi ha a l'entrada del bosc.

Vaig pujar-hi i, sense pensar-m'ho dues vegades, vaig arrencar.

LLUNA.— I la seva suor es va barrejar amb la terra, les pedres, les pinyes i amb la meua suor. Va saltar damunt meu amb tanta fúria que vaig sentir un plaer descontrolat. Durant uns segons em va semblar que tots els ocells de nit s'aturaven. Que el món no podia existir més enllà d'aquell bosc i més enllà dels nostres cossos.

I just quan vaig fregar els seus llavis, com si em despertés, es va aturar.

Què passa?

T'he de dir una cosa. Però no puc.

Jo no entenia res.

No puc. T'he dut fins aquí perquè necessitava dir-te una cosa. Però amb el vestit taronja i aquesta olor que fas de terra remoguda...

I es va separar i amb un aire completament diferent, es va convertir en un altre.

LLORENÇ.— Vaig apagar el cigarro i vaig pujar al cotxe. La carretera era cada cop més fosca. Vaig encendre la ràdio i sonava una dansa hongaresa de Brahms per piano que em va semblar la música més trista del món. Vaig buscar una petita ampolla d'aigua que guardo sempre sota el seient, perquè ja no podia més, la set em consumia... Assedegat, i enmig d'un revolt, apareguda del no-res...

LLUNA.— No gosava mirar-me als ulls, que de tant blaus eren grocs. Abaixava i xiuxiuejava paraules. I jo li vaig demanar un cigarro. I el va treure de la butxaca.

Escolta bé —li vaig dir. Només durarà el que duri el cigarro. Com si fos un encanteri. Un poder màgic però efímer. Un conte. Després serà com si res del que m'hauràs explicat hagi existit, d'acord? Va fer que sí amb el cap. I em va dir que necessitava un lloc tranquil, em va dir que el meu cos el reconciliava amb la vida. Em va dir que no volia que marxés perquè necessitava explicar-me tantes coses. Em va dir que ja no podíem estar junts. Em va dir que és complicat estimar quan s'estima massa. Em va dir una merda així de grossa. Em va dir que se'n aniria, que no era feliç. Que no volia ser una persona trista. Em va dir que al meu costat acabaria convertit en l'home més trist del món. I aleshores es va posar a plorar (era la primera vegada que veia un home llop plo-

rar) i mentre ell plorava jo també ho vaig fer. A mi no em sortien les paraules, com si se me les volgués empassar per sempre. I vaig arrencar a córrer.

LLORENÇ.— No la vaig veure. D'on collons havia sortit?

LLUNA.— I corria descalça, a les palpentes, resseguint els arbres, perquè m'havia deixat les sabates allà amb ell, que em cridava "Lluna, torna Lluna, si us plau" Però jo ja no l'escoltava, només podia córrer.

LLORENÇ.— Vaig intentar donar un cop de volant.

LLUNA.— I m'anava tallant les plantes dels peus i si hagués pogut, hauria cridat.

LLORENÇ.— Però no va servir de res.

LLUNA.— I aleshores vaig sentir el soroll del motor d'un cotxe. I per la poca llum que hi havia vaig intuir que s'acostava a tota velocitat.

LLORENÇ.— I després un llarg silenci.

LLUNA.— I dues llums immenses que es precipitaven damunt el meu cos.

LLORENÇ.— I tot fosc.

LLUNA.— I després un llarg silenci.

LLORENÇ.— Just abans de tancar els ulls, vaig veure que era ella.

LLUNA.— I tot fosc.

LLORENÇ.— Ella.

LLUNA.— Res més que fosc.

LLORENÇ.— Ella.

LLUNA I LLORENÇ.— Després quan vaig obrir els ulls, la claror de l'hospital em va esborrar parts de la història.

LLORENÇ.— Jo m'havia tornat en un home visible.

LLUNA.— Jo. *(Intenta parlar però no pot)*

[4]

EL VESTIT TARONJA

*Pis del Llorenç. Lluminós. Tarda. Ciutat.
Alba dreta, amb bosses a la mà, i les claus del pis mira silenciosament Llorenç, que està assegut a la cadira, vora la finestra, fumant i olorant un pinyol de préssec. Pausa llarga. Alba deixa les claus —fa un soroll— i Llorenç comprèn que ja hi és.*

LLORENÇ.— Alba? Alba?

ALBA.— Sóc aquí.

LLORENÇ.— Fas tard. M'he amoïnat.

ALBA.— No has sentit el pany?

LLORENÇ.— Pensava.

ALBA.— Què?

LLORENÇ.— En la família que viu davant de casa. A qui devia trucar per telèfon la dona, l'altre dia? Et puc fer una pregunta?

ALBA.— Sí, és clar.

LLORENÇ.— Em veus?

ALBA.— No entenc la pregunta.

LLORENÇ.— On sóc?

ALBA.— Al costat de la finestra.

LLORENÇ.— I què faig?

ALBA.— Fumes i tens un pinyol entre les mans.

LLORENÇ.— Gràcies.

ALBA.— Però...

LLORENÇ.— Per què has arribat tan tard?

ALBA.— He tingut algun imprevist.

LLORENÇ.— Imprevist? Com?

ALBA.— No surt tot sempre com hem planejat.

LLORENÇ.— Com ha anat?

ALBA.— Suposo que bé.

LLORENÇ.— Suposes?

ALBA.— Bé.

LLORENÇ.— T'ha vist?

ALBA.— Sí.

LLORENÇ.— I hi has parlat?

ALBA.— He intentat que fos del tot impossible.

LLORENÇ.— Vull que m'ho expliquis tot.

ALBA.— També he fet la llista dels encàrrecs que em va demanar.

Pausa.

LLORENÇ.— Estàs bé? Sembles amoïnada per alguna cosa.

ALBA.— Tinc el cap que em dona voltes.

LLORENÇ.— Què ha passat? L'imprevist té a veure amb ella?

ALBA.— Sí. Em sembla que estic una mica marejada.

LLORENÇ.— Vols prendre alguna cosa?

ALBA.— No.

LLORENÇ.— Cafè?

ALBA.— Gràcies.

Llorenç, s'aixeca i prepara cafè.

LLORENÇ.— Què vol dir que “has intentat que fos del tot impossible”?

ALBA.— No entenc ben bé com ha anat. Era pel centre a dos o tres metres de distància d'ella, com m'havies demanat. Tot era normal. Ella mirava cartells de platges desertes a l'aparador d'una agència de viatges. Tot seguia l'ordre de sempre. I de cop i volta s'ha girat. Semblava que algú l'hagués cridat, però no hi havia ningú. S'ha girat tota sola. Jo m'he quedat palplantada mirant el no-res, dissimulava. Malament, ho reconec, però intentava dissimular. Llavors ella s'ha acostat cap a un home d'uns quaranta anys, duia un texans i una camisa fosca. S'han somrigut. Però d'una manera ben curiosa. No es coneixien, com si no haguessin parlat mai, i en canvi s'han mirat molt. M'explico? Ella l'ha saludat. No sé exac-

tament quines paraules s'han dit perquè des d'on era jo, era impossible desxifrar-ho.

LLORENÇ.— I què has fet?

ALBA.— S'ha assegut a prendre alguna cosa i jo m'he demanat un cafè a la taula del costat. He tingut molta sort perquè just estava buida.

LLORENÇ.— Però si no el coneixia.

ALBA.— No, no el coneixia.

LLORENÇ.— ...

ALBA.— Quan ha sortit de casa anava amb moltes presses, com si fes tard a algun lloc, però després en veure aquest home, la resta del món ha deixat d'importar-li.

LLORENÇ.— Com el mirava?

ALBA.— Diferent. Al principi m'ha costat molt entendre de què parlaven, però després he sentit com començaven a parlar de viatges. De ciutats, de tribus africanes. Ella li ha dit: Sabies que a l'Àfrica hi ha una tribu que als nens que acaben de néixer i que saben que no viuran durant massa temps, no els hi posen nom? Com si d'aquesta manera s'evitessin el dolor de la pèrdua. Com si no haguessin existit, com si fossin invisibles. Els embolcallen amb un llençol i els deixen de bon matí enmig del bosc perquè se'ls emporti la mare terra.

LLORENÇ.— Ha dit invisible?

ALBA.— No sé si les paraules eren exactes.

LLORENÇ.— I ell què ha respost?

ALBA.— Res. S'ha quedat en silenci mirant-la.

LLORENÇ.— Tota l'estona s'han mirat?

ALBA.— Semblava que estiguessin hipnotitzats.

LLORENÇ.— Per què li deu haver explicat això?

ALBA.— Han parlat més de dues hores.

LLORENÇ.— Estàs segura que ella no t'ha vist?

ALBA.— Del tot. Impossible. Estava massa... ocupada amb l'home.

LLORENÇ.— I com era?

ALBA.— No l'entenc.

LLORENÇ.— Ell. Com era ell.

ALBA.— Però vostè em va dir que no li parlés mai dels altres, de amb qui anava o no, que només l'interessava ella.

LLORENÇ.— Si us plau.

ALBA.— *(Descriure físicament en Llorenç)* D'uns trenta o quaranta anys. De mitjana estatura. Calb. I els ulls petits i marrons. Tenia la veu molt fonda. I la nou del coll molt marcada. Duia una barba espessa. Durant un moment... semblarà una estupidesa, però durant un moment m'ha semblat...

LLORENÇ.— Què?

ALBA.— Res... Sort que estava asseguda ben a prop. Com que no sabia què fer, m'he posat nerviosa. Alguna cosa no anava bé. He aprofitat un moment que no paraven de riure, per llençar-me el cafè expressament.

LLORENÇ.— Per què?

ALBA.— Per cridar l'atenció. Perquè s'adonessin que no estaven sols.
I que el món més enllà de les seves ganes també existia.

LLORENÇ.— I ells què han fet?

Pausa. Alba no sap què respondre.

Digues.

ALBA.— Res.

LLORENÇ.— Res? No t'entenc.

ALBA.— Me n'he anat, he fet els encàrrecs i he vingut fins aquí.

LLORENÇ.— Però per què has marxat?

ALBA.— Si m'hagués quedat allà, hagués fet tard. I vostè em va dir que els encàrrecs eren importantíssims. A més a més, començaven a desconfiar.

LLORENÇ.— Si no ets una mica més clara, no sé ben bé què vols dir.

ALBA.— Reien. I de tant en tant em mirava.

LLORENÇ.— Qui?

ALBA.— Ella.

LLORENÇ.— T'hauries d'haver quedat allà. Els encàrrecs poden esperar un dia. Però és la primera vegada que ella parla amb un desconegut, així d'aquesta manera. L'has vist contenta?

ALBA.— Sí.

LLORENÇ.— Molt?

ALBA.— Sí.

Pausa.

No li agrada que estigui contenta?

LLORENÇ.— Qui ho ha dit això?

ALBA.— Ningú, però ho sembla, per la seva reacció.

LLORENÇ.— No. No és això.

ALBA.— Puc fer-te una pregunta? Sí, ja ho sé que si vols no cal que me la responguis.

LLORENÇ.— Una pregunta a canvi d'un petit favor, et sembla bé?

ALBA.— Sí. Em vas dir que no m'havia d'amoïnar per res. I que no era una feina d'un investigador privat. Però tinc la sensació que això que faig no està bé.

LLORENÇ.— I quina és la pregunta?

ALBA.— Ella ho sap que fas tot això?

LLORENÇ.— Puc no respondre.

ALBA.— Evidentment. Puc no fer-te el petit favor.

LLORENÇ.— No, no ho sap.

ALBA.— Sap qui ets? Us coneixeu d'abans?

LLORENÇ.— Has dit una pregunta i me n'acabes de fer tres més.

ALBA.— Tens raó.

LLORENÇ.— Diguem que ella té un poder que la resta no coneix.

ALBA.— Un poder?

Pausa llarga.

LLORENÇ.— Ara toca el meu favor. Tens aquí les bosses de la compra?

ALBA.— Sí.

LLORENÇ.— Pots dir-me que no. Només faltaria. No t'hi sentis gens obligada.

ALBA.— Bé...

LLORENÇ.— Has trobat el vestit taronja que t'havia dibuixat?

ALBA.— Sí.

LLORENÇ.— El pots treure. El trobes?

Alba ho fa.

T'agrada?

ALBA.— És bonic.

LLORENÇ.— Podries provar-te'l?

ALBA.— Com?

LLORENÇ.— El vestit taronja.

ALBA.— Ja.

LLORENÇ.— Un moment.

ALBA.— Què?

LLORENÇ.— Només serà un moment.

ALBA.— Però/

LLORENÇ.— Què me'n dius?

ALBA.— No ho acabo de veure/

LLORENÇ.— No t'agrada?

ALBA.— No és això.

LLORENÇ.— És el color.

ALBA.— El què?

LLORENÇ.— Del vestit.

ALBA.— No.

Pausa.

LLORENÇ.— Si creus que m'he excedit, et demano disculpes. No és la meva intenció, de debò. No vull que et sentis incòmode en cap moment . Només vull saber com et queda. Res més.

Silenci llarg.

ALBA.— On em canvio?

LLORENÇ.— On vulguis, per això no has de patir. No t'espiaré. En aquella habitació.

ALBA.— D'acord.

Alba es queda davant seu i es despulla.

LLORENÇ.— (*Cridant*) És la teva talla?

ALBA.— Sí.

LLORENÇ.— (*S'adona que la té al davant*) Quina forma fa amb el teu cos?

ALBA.— S'hi ajusta.

LLORENÇ.— I a les cuixes?

ALBA.— Em queda bé.

LLORENÇ.— Molt bé? O només bé?

ALBA.— Bé.

LLORENÇ.— Tens les sabates?

ALBA.— Sí. Però em van petites.

LLORENÇ.— Deus estar fantàstica.

ALBA.— Ja està?

LLORENÇ.— Encara no. Te'l posaries per una nit especial?

ALBA.— No ho sé.

LLORENÇ.— No ho saps? No t'agrada?

ALBA.— Què? No, no és això.

LLORENÇ.— Te'l regalo.

ALBA.— No, no cal.

LLORENÇ.— De debò. Vull que te'l quedis. Vull regalar-te'l.

ALBA.— No, no.

LLORENÇ.— Per què?

ALBA.— No ho sé. No em sentiria còmode.

LLORENÇ.— Has dit que era la teva talla.

ALBA.— Sí. No parlo d'això. Però abans has dit que no vols que em senti incòmode en cap moment .

LLORENÇ.— Però si és un regal. Com pot incomodar-te que algú et vulgui fer un regal? És una manera de donar-te les gràcies per la feina que fas. Que l'estàs fent molt bé.

ALBA.— Sí, ja ho sé.

LLORENÇ.— Jo vull que te'l quedis.

ALBA.— D'acord.

LLORENÇ.— Fes-me aquest favor. Un segon favor. Queda't el vestit.

ALBA.— Està bé.

Alba beu del cafè i li queden els llavis xops. Pausa. Llorenç s'hi acosta.

ALBA.— Em van petites. Les sabates.

LLORENÇ.— Te'n compraré unes altres. Unes que et vagin bé. Que no et facin mal. Que conjuntin.

ALBA.— Me'l puc treure ja?

LLORENÇ.— Em deixes?

ALBA.— El què?

LLORENÇ.— Saber com et queda.

Pausa.

Puc?

Alba no diu res. Molt a poc a poc, Llorenç palpa el cos de l'Alba damunt del vestit taronja, el que en un principi sembla mecànic, de mica en mica, es torna més obscè. Llorenç acaba.

Et queda molt bé. És un prodigi. Si estàs més còmode i et vols canviar... com et vagi bé.

Pausa. Alba s'aboca tot el cafè damunt del vestit.

ALBA.— Merda! Merda!

LLORENÇ.— Què passa?

ALBA.— Se m'ha vessat la tassa.

LLORENÇ.— Què?

ALBA.— M'he cremat! *(Crida de dolor)*

LLORENÇ.— Estàs bé? Estàs bé?

ALBA.— *(Crida)*

LLORENÇ.— I el vestit?

ALBA.— *(Crida)*

LLORENÇ.— No et moguis, buscaré alguna cosa...

Alba canvia d'expressió i amb un acte d'indiferència s'asseu al sofà.

[5]
LES MANS

Nit. Pis de l'Alba i la Lluna.

Lluna, al llit, es desperta de forma abrupta d'un malson. Alba que no és a la mateixa habitació ha sentit algun soroll i corre cap allà. Lluna no pot parlar. S'expressarà mitjançant el llenguatge de signes al llarg de tota l'escena 5.

ALBA.— Estàs bé?

Lluna ofegant-se i suada del malson.

Necessites alguna cosa?

LLUNA.— Sí.

ALBA.— Què?

LLUNA.— Un got d'aigua.

ALBA.— Té.

Alba li acosta un got d'aigua.

LLUNA.— Gràcies.

ALBA.— Què t'ha passat? Era un malson?

LLUNA.— Sí.

ALBA.— Doncs ja està. Estàs aquí. Desperta. Ara has de calmar-te una mica.

LLUNA.— No.

ALBA.— No?

LLUNA.— Era un malson terrible. I tu hi sorties.

ALBA.— No t'entenc.

LLUNA.— Era un malson terrible. I tu hi sorties.

ALBA.— Vols que em quedi una estona?

LLUNA.— No.

ALBA.— Una estona només per fer-te companyia...

LLUNA.— ... No.

ALBA.— Perquè et calmis, no diré res, si no vols. Em quedaré aquí i no cal ni que ens mirem. Quan t'adormis, apago el llum i me'n vaig.

LLUNA.— D'acord.

ALBA.— Estàs xopa.

LLUNA.— Era al bosc. Hi havia un altre home.

ALBA.— Com?

LLUNA.— Tu ens miraves des de lluny, però nosaltres no et vèiem.

ALBA.— Jo també hi era? I què feia?

LLUNA.— Res.

ALBA.— Ah...

LLUNA.— Semblava com si fos un conte.

ALBA.— Algú et feia mal?

LLUNA.— No.

ALBA.— Potser recordes l'accident.

LLUNA.— No, no hi tenia res a veure. No tenia els ulls blaus. No era ell.

ALBA.— I què passava?

LLUNA.— L'home i jo fugíem corrents.

ALBA.— ...

LLUNA.— I ja està....

Alba va a buscar un altre got d'aigua.

ALBA.— Té. Demà saps què tens?

LLUNA.— Es clar, com vols que ho oblidi?.

ALBA.— En tens ganes?

LLUNA.— Sí. Moltes.

ALBA.— T'he comprat una sorpresa.

LLUNA.— Per mi?

ALBA.— He pensat que et faria il·lusió perquè des del dia de l'accident...

LLUNA.— Què és?

ALBA.— M'ha costat trobar-lo, però al final...

LLUNA.— Va!

ALBA.— No t'estimes més que t'ho doni després, abans del sopar?

LLUNA.— No.

ALBA.— És una sorpresa.

LLUNA.— No m'agraden les sorpreses.

Alba treu una bossa de roba.

ALBA.— Té.

*Lluna obre la bossa i desembolica el regal. És un vestit taronja.
Exacte que el de l'escena. 4.*

T'agrada?

LLUNA.— (*Il·lusionada*) Molt.

ALBA.— Ho sabia!

LLUNA.— Com l'has trobat?

ALBA.— Què?

LLUNA.— On l'has trobat?

ALBA.— Pel centre.

LLUNA.— Pel centre? L'he buscat un munt de vegades i mai...

ALBA.— No t'ho creuràs...

LLUNA.— Dignes!

Pausa.

ALBA.— Te'n recordes quan et vaig dir que havia trobat una feina?

LLUNA.— Sí

ALBA.— I que estava molt ben pagada?

LLUNA.— Sí.

ALBA.— Et vaig dir que era una feina una mica estranya?

LLUNA.— No.

ALBA.— No t'ho vaig dir?

LLUNA.— No.

ALBA.— Doncs ho és. I molt. Recordes quan encara érem a l'hospital i jo dormia en aquell sofà llit que em destrossava l'esquena?

LLUNA.— I el menjar era una puta merda.

ALBA.— Exacte, no valia res.

Lluna somriu.

Com que no podia dormir...

LLUNA.— Feies molt soroll.

ALBA.— Què?

LLUNA.— A les nits feies molt soroll.

ALBA.— Per això m'aixecava i em passejava per la planta, o baixava al restaurant o si m'agobiava molt sortia al carrer a fumar una es-
tona.

LLUNA.— Feies molta pudor de tabac.

ALBA.— No feia tanta pudor. Tu, que ets una exagerada. A més, aquells dies no parava de ploure.

LLUNA.— No ho recordo.

ALBA.— No te'n enrecordes perquè van ser els pitjors dies. Però vaig fer un descobriment.

LLUNA.— Quin?

ALBA.— Va ser casualitat, vull dir que jo no tenia ni la més remota idea... una conversa entre dues infermeres pels passadissos quan anava a fumar. Esperant l'ascensor. Parlaven del teu accident i del bosc i de l'home que conduïa el cotxe. L'havien ingressat a la mateixa planta. No van dir res més. I a partir d'aleshores cada nit, m'aixecava per no fer soroll i investigava qui era aquell desgraciat. Volia veure-li la cara. Vaig entrar a quinze habitacions diferents, sempre demanant perdó i sempre en dies separats. I per fi vaig saber qui era ell. No m'ho podia creure. No volia que em reconegués. Però quan vaig entrar a la seva habitació, vaig saber que s'havia quedat cec. Tu creus que per Internet es troba tot?

5.1 L'home visible

Penombra. Matinada.

Alba creua l'espai i entra al pis del Llorenç mentre Lluna l'observa. Llorenç, seu a la taula, hi ha una cadira buida, va vestit exactament igual que la descripció del noi que ha fet Alba a l'escena 4. Se somriuen. Es queden en silenci mirant-se. Lluna escolta la història.

ALBA.— (A la Lluna) Vaig esperar un parell de setmanes fins que li van donar l'alta i va tornar cap a casa. A tu encara et quedaven uns quants dies. El vaig seguir. He aconseguit contactar amb ell, va penjar un anunci a Internet buscant una noia per a una feina “diferent”. (Referint-se a una cadira buida) Està ocupada?

LLORENÇ.— Sí. Per tu.

ALBA.— Gràcies. Et semblarà una bogeria però he vist que miraves aquella agència de viatges...

LLORENÇ.— Sí.

ALBA.— Sí, et sembla una bogeria?

LLORENÇ.— No, no... volia dir que...

ALBA.— I després la guia de viatges que estaves llegint i...

LLORENÇ.— I...

ALBA.— Jo també l'he llegida i em sembla

LLORENÇ.— una merda.

ALBA.— Sí. Una bona merda.

LLORENÇ.— Ho és.

ALBA.— Al principi està bé, però després...

LLORENÇ.— És molt bàsica.

ALBA.— Per turistes. Només explica tonteries per turistes.

LLORENÇ.— Hi has anat?

ALBA.— Com?

LLORENÇ.— A l'Àfrica.

ALBA.— No.

LLORENÇ.— Ah.

ALBA.— Però m'he llegit la guia. M'agrada. Ho faig sovint. Llegeixo guies de viatges i tinc la sensació que he aterrat durant una estona en aquell país. Et sembla estrany? La gent llegeix per evadir-se, no? Jo ho faig per viatjar.

LLORENÇ.— Està bé.

Pausa. Lluna interromp, sense entendre res.

ALBA.— No ho has d'entendre, només vull que ho vegis.

LLORENÇ.— Ha començat així la conversa?

ALBA.— No ho sé segur.

LLORENÇ.— Tant se val.

ALBA.— És una mica tòpica, no?

LLORENÇ.— A mi em serveix.

ALBA.— Ella, —és a dir, tu— (*A Lluna*) va carregada sempre amb llibres de viatges. En compra un munt. I que jo sàpiga no viatja molt. Després, s'han intercanviat quatre paraules i aleshores han rigut. Per nervis o vergonya, no ho sé, però han rigut. Aleshores m'he assegut just a la taula que quedaria en aquesta distància i he demanat un cafè.

LLORENÇ.— Mai no l'havia vista amb llibres de viatges.

LLUNA.— (què és tot això dels viatges?)

ALBA.— (*A Lluna*) Casa seva n'és plena.

LLORENÇ.— D'acord. I ja el mirava d'aquella manera?

ALBA.— Quan?

LLORENÇ.— Abans has dit que el mirava diferent, ho recordes?

ALBA.— Sí.

LLORENÇ.— Des de quin moment?

ALBA.— No recordo el moment exacte.

LLORENÇ.— És important.

ALBA.— Llavors han parlat de les tribus africanes.

LLORENÇ.— Doncs fes-ho.

ALBA.— El què?

LLORENÇ.— Parla'm de les tribus africanes. Fes-ho exactament com ho ha fet ella.

ALBA.— (*A Lluna*) I aleshores li explico qualsevol collonada sobre l'Àfrica que he trobat en els seus llibres, que guarda a les prestat-

geries i, que m'emporto d'amagat, cada dia quan ens acomiadem. Vol que li expliqui tot de tu.

LLUNA.— (Per què?).

ALBA.— Perquè el molt sonat duia temps espiant-te abans de l'accident. Ell va ser qui em va demanar que comprés el teu vestit taronja. No sabia on podia comprar-lo i el molt fill de puta tenia una adreça on tenien exactament el mateix vestit. És un d'aquests psicòpates/

LLUNA.— (És perillós?).

ALBA.— Si és perillós?

LLUNA.— (Sí).

ALBA.— No. És un pobre home.

LLORENÇ.— I després què? Què ha passat? Entre tots dos.

ALBA.— Tota l'estona es miraven. Com si estiguessin hipnotitzats. Ella s'ha posat a riure.

LLORENÇ.— Com ha rigut?

ALBA.— (*A Lluna*) Què volies que li digués?

LLORENÇ.— I ell?

ALBA.— T'interessa el que ell/

LLORENÇ.— Sí.

ALBA.— Un moment.

LLORENÇ.— Què?

ALBA.— Abans t'he dit... Abans t'he explicat que m'havia aixecat de la cadira i me n'havia anat després de llençar-me el cafè. No ha anat ben bé així.

LLORENÇ.— Què vols dir? M'has mentit?

ALBA.— No vull que pateixis.

LLORENÇ.— No et pago pel que tu vols o jo vulgui, Alba.

ALBA.— M'he quedat una bona estona. Volia saber-ho tot.

LLORENÇ.— I què més ha passat? M'ho explicaràs?

ALBA.— S'han apropiat més.

LLORENÇ.— Més?

ALBA.— Sí, i ell li ha acaronat els cabells.

LLORENÇ.— Els cabells?

ALBA.— O l'orella, des del meu lloc no ho he pogut veure...

Llorenç li acarona els cabells i l'orella a Alba. Silenci llarg.

Aleshores m'he llençat el cafè. Però han tornat a la seva.

Pausa. Llorenç recupera la posició mentre li acarona l'orella.

LLORENÇ.— Deixa'm que t'acaroni les mans.

ALBA.— Què?

LLORENÇ.— Les mans.

ALBA.— No ha anat així.

LLORENÇ.— Ja ho sé.

ALBA.— Per què vols...?

Llorenç li acarona les mans.

LLORENÇ.— És per les mans que ens coneixem millor. No per la cara o pel que diu la gent, és per les mans. Per si són petites o grans, dures o suaus, no et sembla? Totes les desgràcies del món vénen perquè ens toquem poc.

ALBA.— Ell li ha dit: "Jo també sóc molt negat amb el cafè. Mentre mirava com em netejava el cafè".

LLORENÇ.— Jo també sóc molt negat amb el cafè.

ALBA.— Potser et semblarà una bogeria però la noia d'allà...

LLORENÇ.— La que ha llençat el cafè per cridar l'atenció?

ALBA.— La mateixa.

LLORENÇ.— Què li passa?

ALBA.— Crec que em segueix.

LLORENÇ.— Què?

ALBA.— No estic boja.

LLORENÇ.— I per què creus que et segueix? Ho ha dit de debò?

ALBA.— Des de fa uns dies, sí.

LLORENÇ.— Seran imaginacions teves.

ALBA.— Vés i pregunta-li.

LLORENÇ.— Com?

ALBA.— Sí. Aixeca't, ves cap a la seva taula i li demanes que què fa.

LLORENÇ.— Es riurà de mi.

ALBA.— M'hi aposto el que vulguis que no.

LLORENÇ.— No ho veig clar, no m'agrada que /

Alba li tapa la boca amb les dues mans.

ALBA.— Confia en mi. No fallaré.

Pausa.

LLORENÇ.— I aleshores?

ALBA.— Ell s'ha aixecat i ha vingut fins a la meva taula.

LLORENÇ.— I què t'ha dit?

ALBA.— Repeteix.

LLORENÇ.— ...

ALBA.— La meva amiga, la noia d'aquella taula em diu –et semblarà curios– que la segueixes (*Riu*) No rius?

LLORENÇ.— Què li has contestat?

ALBA.— Què volies que li contestés?

LLORENÇ.— Tant se val el que jo vull. Què has fet? I digue'm la veritat.

ALBA.— Li he dit que sí, que és veritat. Ell no ha entès res. S'ha aixecat i ha tornat a la seva taula. Li ha dit no sé què, s'han acomia-

dat i l'home ha marxat i després ella ha pagat i ha vingut cap a mi. Li he explicat qui sóc i què faig. Li he explicat qui ets tu i què vols.

LLORENÇ.— I què vull?

ALBA.— Sé que no podia parlar amb ella, però la situació/

LLORENÇ.— T'he preguntat: que què vull? Respon-me. Ho saps? No en tens ni la més remota idea. Vés-te'n!

ALBA.— Un moment.

LLORENÇ.— El més important. L'únic que et demanava era que no li diguessis res, que passés el que passés, no parlessis amb ella. Ni una paraula. Fora! Fora! No vull saber-ne res més de tu.

ALBA.— Vol conèixe't.

Pausa.

LLORENÇ.— Què has dit?

ALBA.— Ho has sentit bé. Et vol conèixer.

LLORENÇ.— Quan?

ALBA.— Demà a la nit.

5.2

Alba creua de nou l'espai i torna al lloc del començament de l'escena. Lluna ha seguit tota la història amb atenció.

ALBA.— Aquesta nit li tornaré tot el mal que ens ha fet' Lluna.

LLUNA.— Què?

ALBA.— He fet tot això per tu. Per nosaltres.

LLUNA.— No t'entenc.

ALBA.— Hem quedat al bosc. Al mateix lloc on vas patir l'accident.
El que no sap és que tu no vindràs.

LLUNA.— Jo vull venir.

ALBA.— Que ens quedarem ell i jo, a soles, de nit, enmig dels arbres.
Que es perdrà allà dins per sempre i no podrà tornar a sortir. I que per més que cridi, per més que ho intenti, ningú no el vindrà a buscar, faré que es quedi allà, perdut i que se l'emporti la terra.

LLUNA.— Jo vull venir.

ALBA.— No t'entenc, Lluna.

LLUNA.— Vindré.

ALBA.— Per què?

LLUNA.— No n'has de fer res.

ALBA.— Però si aquesta nit per tu és molt especial.

LLUNA.— Ja ho sé.

ALBA.— T'he comprat el vestit.

LLUNA.— No el vull.

ALBA.— Lluna, si us plau. Com pot ser que sigui més important venir al bosc amb mi que un sopar amb l'home dels teus ulls blaus?

LLUNA.— Truca'l.

ALBA.— Que el truqui, jo?

LLUNA.— Sí.

ALBA.— I què vols que li digui?

LLUNA.— Que avui no podrem quedar, que no em trobo bé.

ALBA.— Però què dius? Però si et mors de ganes que vingui.

LLUNA.— Ja no.

ALBA.— Lluna.

LLUNA.— Vindré amb tu.

ALBA.— No vull que vinguis.

LLUNA.— M'és igual el que vulguis.

ALBA.— Fes-me cas, escolta'm...

Lluna intenta cridar.

ALBA.— Què passa?

LLUNA.— No.

ALBA.— Què et passa Lluna? Lluna!

[6]
EL BOSC

Bosc. Nit.

Alba palplantada mirant a Llorenç. Llorenç assegut, s'olora les mans, porta una bossa. Lluna no hi és. Silenci llarg.

LLORENÇ.— Ha vingut?

ALBA.— Sí. És aquí.

LLORENÇ.— On?

ALBA.— Al meu costat.

LLORENÇ.— Puc?

ALBA.— No. Encara no.

LLORENÇ.— Per què?

ALBA.— Perquè abans vol saber moltes coses.

LLORENÇ.— Que parli.

ALBA.— Què?

LLORENÇ.— Vull que digui alguna paraula. Sentir-la.

ALBA.— No.

LLORENÇ.— Has dit “no”? Això ho ha de decidir ella, no creus?

ALBA.— No parlarà fins que tu no/

LLORENÇ.— Ves-te'n.

ALBA.— Què?

LLORENÇ.— Deixa'ns a soles. La teva feina ja ha acabat. Vull parlar només amb ella.

ALBA.— No marxaré. Ella vol que em quedi.

LLORENÇ.— M'estàs amagant alguna cosa.

ALBA.— No crec que estiguis en la millor posició per donar lliçons sobre qui amaga què.

Pausa.

LLORENÇ.— Per què ho dius? Què vols saber?

ALBA.— Per què la segueies?

LLORENÇ.— Tu no n'has de fer res.

ALBA.— Marxem.

LLORENÇ.— Perquè la vaig veure al carrer, des de la finestra de casa meva. Et vaig veure el dia que anaves a comprar i hi havia un home mort al carrer, ho recordes? Ho recorda?

ALBA.— I...

LLORENÇ.— Vas ser l'única que el vas veure.

Pausa curta.

No crec que hagi estat una bona idea venir.

ALBA.— Per què? És el que volies, no?

LLORENÇ.— Jo no volia fer-te cap mal, cap. Tu no t'ho podràs creure però jo abans era...

ALBA.— Què?

LLORENÇ.— No sé què t'ha explicat. Ni de mi, ni absolutament de res. Crec que tot plegat ha estat un greu, un gravíssim error. Jo mai no vaig voler fer-te mal. Mai. De debò. Em sap greu haver-te fet perdre el temps i em sap greu que hàgiu hagut de venir fins aquí aquesta nit.

ALBA.— Què hi feies al bosc aquella nit?

LLORENÇ.— Mirar-la.

ALBA.— Només? Per això la vas seguir? Per no fer-li mal.

Lluna apareix de fons. Cap dels dos personatges s'adona que observa l'escena.

LLORENÇ.— Va ser un accident. Només volia mirar-la. Quantes vegades t'he dit que no parlessis amb ella? No volia que ho fessis.

ALBA.— Ara és massa tard.

LLORENÇ.— Deixa'm parlar amb ella, vull que ella em respongui. Vull estar amb ella, tots dos, sols.

ALBA.— Ella no es refia de tu.

LLORENÇ.— Si us plau.

ALBA.— Té por que siguis un sonat que és capaç de regalar un vestit només per palpar-lo molt a poc a poc.

LLORENÇ.— Què t'ha dit perquè vinguessis? Et demano perdó.

ALBA.— Ha estat idea meva.

LLORENÇ.— Què?

ALBA.— Jo li vaig dir que vingues, i a tu et vaig explicar que s'asseia amb un home, que casualment vestia com tu. Que casualment era calb, que casualment s'assemblava tan a tu...

LLORENÇ.— Què vols dir?

ALBA.— Recordes el primer dia a casa teva. La finestra, sí? Al balancí de boga. Em vas demanar que què hi veia.

LLORENÇ.— Sí.

ALBA.— I jo et vaig descriure un home que es tancava a la seva habitació –al seu món– i una dona que escrivia i que semblava que planificava alguna cosa a les seves esquenes. Des del principi t'ho he explicat tot, però d'una manera “diferent”.

LLORENÇ.— Vull que parli ella. Ha estat una mala idea venir. Té els diners dels dies que faltaven. No cal que tornis mai més a casa. Me'n vaig.

ALBA.— El més important d'una història és allò que no s'explica, tu mateix ho vas dir, no? Ella semblava que esperés alguna cosa. Ell juraria que la vol enviar a fer uns encàrrecs... però n'estava segura que ella no faria res del que volia l'home... Trucava algú. Semblava que planifiqués a les esquenes d'ell. Potser una tercera persona, algú que no veiem però que és imprescindible per aquesta història.

Llorenç fa per anar-se'n.

Tens raó, t'he enganyat. Però no del tot.

LLORENÇ.— Què?

ALBA.— Com l'altre vegada per estalviar-te el dolor. Ho havia de fer. Havia d'aconseguir que vinguessis. Tenir-te aquí davant meu. Davant seu.

LLORENÇ.— Digue'm d'una vegada què vols.

ALBA.— Fas pudor. Fas pudor de gos. Des del primer dia vaig sentir la teva pudor de gos mort. És un títol perfecte per un conte.

Llorenç atordit, s'asseu. Li demana ajuda i quan ella s'hi apropa, li dóna una bufetada a l'Alba.

LLORENÇ.— En què m'has mentit?

ALBA.— Segurament la dona que fa la trucada a les esques de l'home, aquella trucada que no sabíem per qui anava... Segurament era la seva germana.

LLORENÇ.— Hòstia puta!

ALBA.— Et sents millor?

LLORENÇ.— Què?

ALBA.— Després de la bufetada? No ho sabies que tenia una germana. Tanta informació i el detall més important se't va escapar. T'ho vaig dir el primer dia. Em vas donar la feina, perquè et recordava a ella.

LLORENÇ.— Com em vas trobar?

ALBA.— A l'hospital, vaig aconseguir el teu nom. Per Internet ho pots trobar tot, te'n recordes?

LLORENÇ.— M'has enganyat durant tot aquest temps.

ALBA.— Parles de temps? No és ni la meitat de temps que fa que vas destruir la seva, les nostres vides.

LLORENÇ.— *(A Lluna, que no hi és)* Si us plau, perdona'm. L'últim que volia era fer-te mal.

ALBA.— Abans que parlessis amb ella, que dubto que puguis, volia assegurar-me'n.

LLORENÇ.— De què?

ALBA.— Que només ets un home invisible.

LLORENÇ.— On és?

ALBA.— Al bosc. Ens espera a dins.

LLORENÇ.— M'hauràs de guiar, no conec el camí i aquest bosc és immens.

ALBA.— No pateixis. Et portaré al lloc on va començar tot.

Alba i Llorenç s'endinsen al bosc, just quan semblen desaparèixer, Lluna els crida.

LLUNA.— Alba.

Es giren tots dos.

On aneu?

ALBA.— Lluna?

Lluna s'adona que té veu.

Què hi fas aquí?

LLUNA.— Jo... Ho sents? Ho sents?

ALBA.— Sí. Tens veu!

Lluna esclata a riure.

ALBA.— Què passa?

LLUNA.— Aquí la vaig perdre i aquí ha tornat.

LLORENÇ.— On ets?

LLUNA.— Aquí.

Alba li fa un gest, demanant que els deixi a soles.

LLORENÇ.— On?

LLUNA.— Sóc aquí.

LLORENÇ.— Ja hem arribat al lloc?

ALBA.— Encara no. Encara falta una mica.

LLUNA.— I tant que hi ets.

LLORENÇ.— No, què? Crec que m'estic/

LLUNA.— (A Alba) Vés-te'n.

ALBA.— Però Lluna...

LLUNA.— Ja ho has sentit. Vull que te'n vagis. Vull parlar amb ell.
Tots dos sols. Fot el camp.

Lluna s'acosta cap a Llorenç i l'agafa de la mà. Alba es queda en silenci, contrariada.

Sóc jo.

LLORENÇ.— Ja ho sé.

LLUNA.— Com ho saps?

LLORENÇ.— Per les mans. Les teves s'assemblen, però són diferents.

LLUNA.— Què és aquesta olor?

LLORENÇ.— Préssec.

LLUNA.— Vigila, el camí cap aquí es fa més estret.

Lluna i Llorenç es perden pel bosc.

[7]
ARBRES

*Bosc. Nit.
Caminen. Silenci. S'aturen.*

LLUNA.— És aquí.

LLORENÇ.— El lloc exacte.

LLUNA.— Jo era allà. Tu segurament darrere d'aquest arbre.

LLORENÇ.— (*Tocant-lo*) Sí.

LLUNA.— Tens les mans aspres.

Pausa. Lluna mira a Llorenç.

Creus en la sort?

LLORENÇ.— No.

LLUNA.— Jo tampoc. Li diem sort perquè no ho entenem.

LLORENÇ.— Què t'ha dit perquè vinguessis la teva germana?

LLUNA.— No vull parlar de la meva germana. Res del que m'hagi dit t'ha d'amoïnar. Cada dia quan sortia de casa per anar a la teva, jo

aprofitava per obrir les caixes –tancades com un tresor– i llegir els seus contes. Contes infectes. S'ho apunta tot a la llibreta, però en el fons les seves històries sempre parlen del mateix.

LLORENÇ.— De què?

LLUNA.— De mi. I d'aquest bosc. Cada història, un dia rere l'altre. Com si volgués convertir-se en mi. Com si la vida que no és capaç de viure, la volgués escriure. Des de l'accident, des que va saber qui eres, ella –a la seva manera– es va tornar en mi. Tot el que t'explicava, cada paraula, era com si fos jo.

Pausa curta.

Podries haver-me parlat. Per què no ho vas fer?

LLORENÇ.— Perquè era un home invisible. T'hi has fixat que totes les ciutats tenen homes invisibles i semàfors en vermell? Aquí no. Aquí enmig dels arbres tothom es veu i ningú no s'ha d'aturar mai.

LLUNA.— Quan era petita venia sovint aquí a jugar tota sola. Sense l'Alba. Els meus pares no volien que m'endinsés gaire al bosc i jo ho feia. No perquè volgués jugar o perquè m'agradessin els arbres, ho feia per fotre'ls. M'agradava pensar que tenia poder damunt seu. Tots tenim uns poders inimaginables que no fem servir, no creus?

LLORENÇ.— No ho sé.

LLUNA.— Jo volia que em compressin una nina. Era una nina especial perquè el seu pentinat canviava de color i, a més a més, no parlava, no deia frases estúpides. No saps com m'agradava el seu silenci. Els meus pares no me la volien comprar i aquella mateixa nit em vaig endinsar al bosc i em vaig trencar una cama. I saps què?

LLORENÇ.— No.

LLUNA.— Aquella mateixa setmana, un matí, en llevar-me, als peus del llit, tenia la nina embolicada esperant-me damunt del llit. Ho entens?

LLORENÇ.— No...

LLUNA.— Mai no saps què pot passar. La imaginació a vegades és molt petita. Fixa't en el teu voltant. Ja no ets invisible. Jo et veig.

LLORENÇ.— Jo no.

LLUNA.— Acosta't.

Llorenç s'hi apropa i Lluna l'agafa de les mans.

Toca'm.

LLORENÇ.— (Li palpa el rostre). Tens el mateix nas que la teva germana.

LLUNA.— Qui sap què hagués passat si t'haguessis atrevit a parlar-me. Potser t'hauria vist, t'hauria escoltat, potser hauria canviat els papers i tu de sobte tindries els ulls blaus i series un home llop.

LLORENÇ.— Com el vas veure?

LLUNA.— A qui?

LLORENÇ.— A l'home mort, enmig del carrer.

LLUNA.— Tu no el veies?

LLORENÇ.— Jo sí. Però al carrer ningú.

LLUNA.— Saps què m'agrada dels morts? Que ningú no els veu però t'acompanyen. Jo no hi havia pensat mai en la mort. La gent neix, creix, es decep i mor. És el cicle natural, oi? Els vius sempre van

a la seva. Jo els que no veia eren els altres. Tu ho has dit, les ciutats estan plenes d'homes invisibles.

LLORENÇ.— T'he portat un regal.

Llorenç li dona la bossa.

Té.

LLUNA.— ...

LLORENÇ.— No t'agrada?

LLUNA.— No, no és això...

LLORENÇ.— Només volia demanar-te perdó.

LLUNA.— No diguis res. No parlis. Parlant la gent es confon. No vull que em demanis perdó. Sóc jo qui t'hauria de donar les gràcies.

LLORENÇ.— Les gràcies?

LLUNA.— Sí. Tu no em vas veure. Aquella nit... Només vas notar com el meu cos encallava les teves rodes.

LLORENÇ.— Va ser un accident.

LLUNA.— No et tornis a disculpar. Per què em vas seguir aquella nit? Què volies? I no diguis per mirar-me. Perquè no et crec. M'havies mirat altres vegades.

LLORENÇ.— Tocar-te.

LLUNA.— ...

LLORENÇ.— I conèixe't i despullar-te i olorar-te. I treure'm d'una puta vegada aquesta olor de gos mort.

LLUNA.— Quina sort.

LLORENÇ.— De què?

LLUNA.— Que aquella nit no em veiessis, que fugís de l'home llop, que deixés de ser la dona més trista del món i em convertís de cop i volta, en invisible i les teves rodes m'atropellessin. No va ser un accident.

LLORENÇ.— No?

LLUNA.— No. Has pensat mai què és just?

LLORENÇ.— Penso que els accidents no tenen res a veure amb la justícia.

LLUNA.— Tens un cigarro?

Llorenç busca entre les butxaques i en treu un.

Encén-lo.

LLORENÇ.— Per què?

LLUNA.— Escolta bé el que et diré. Només durarà el que duri el cigarro. Com si fos un encanteri. Un poder màgic però efímer. Un conte. Després serà com si res del que t'hauré explicat hagi existit, d'acord?

Llorenç l'encén i l'aguanta entre els dits.

Jo no podia saber que llençar-me damunt del teu cotxe només em portaria coses bones. Mai no et podré estar prou agraïda. Mira al teu voltant. Tu i jo també som arbres. Potser podrits, potser malalts. Aquí, encara que no ho sembli tot es mou. Ningú para quiet. És el lloc d'on venim. La gent que et mira, només veu un tros d'escorça malmès pels anys i poca cosa més. Però haurien de passejar per dins nostre.

LLORENÇ.— No va ser un accident?

LLUNA.— Tu tampoc creus en la sort.

LLORENÇ.— I aleshores?

LLUNA.— L'endemà al matí quan em vaig llevar, vaig trobar-me als peus del llit de l'hospital la meva germana que feia temps que no m'hi parlava i l'home llop que la nit abans m'havia dut al bosc per dir-me que m'abandonaria, que ja no volia olorar-me mai més, i ara en canvi estava disposat a devorar-me. Com la nina que canviava de color, un regal inesperat.

Pausa. El cigarro s'acaba.

LLORENÇ.— Durant tot aquest temps he cregut/

LLUNA.— Quan em mira amb els ulls tan blaus, penso que la vida, ha estat justa amb mi.

LLORENÇ.— No entenc res.

LLUNA.— Saps per què no vaig morir? Perquè no tenia por. L'únic que ens mata és la por. I jo ja no en tenia. I necessitava venir fins aquí i donar-te les gràcies.

LLORENÇ.— No t'entenc.

LLUNA.— Vaig aconseguir tot allò que volia. Com faràs tu.

LLORENÇ.— Jo?

LLUNA.— Quan mires a la meva germana què hi veus?

LLORENÇ.— No ho sé.

LLUNA.— Tu no vols mirar-me a mi. Tu vols algú que et desperti, no saps què, no ho saps explicar, idèntic a allò que vas sentir aquí

amagat enmig dels arbres aquella nit. I per això vas trobar la meva germana i per això cada cop que la miraves et recordava a mi.

LLORENÇ.— La teva germana no ho pot entendre.

LLUNA.— La meva germana no és un arbre. Em recorda a mi abans que jo fos jo.

Pausa. Lluna s'acosta a Llorenç. Lluna li diu a cau d'orella el que faran.

Ja t'he dit que jo també tinc poders.

[8]

L'ÚLTIM CONTE DE L'ALBA

Alba apareix enmig del bosc ben aprop seu.

ALBA.— I aleshores es van quedar en silenci mirant-se. Asseguts en aquell bosc. L'un davant de l'altre. Quiets. Ningú no va saber mai què es van dir a cau d'orella. Jo m'havia amagat darrere l'arbre. Era just al mateix lloc que ell aquella nit. I com en Llorenç aquella nit, no sabia per què, havia desitjat no ser jo.

LLORENÇ.— Crec... Crec que/

LLUNA.— No parlis. Quedem-nos així.

LLORENÇ.— Et veig.

ALBA.— No s'ho podia creure. De cop i volta de la mateixa manera que la Lluna havia recuperat la veu, en Llorenç de mica en mica hi tornava a veure.

LLORENÇ.— Et veig!

LLUNA.— N'estàs segur?

LLORENÇ.— Primer ombres. Veig l'arbre. I les fulles. Encara que és de nit. Ho intueixo. Ho veig.

ALBA.— Quan m'hi vaig apropar, el cel era d'un blau prudent, i en Llorenç es va aixecar –com un salvatge– i va córrer cap a la Lluna. Primer la va acaronar, però no va poder resistir-se i després no parava de fer-li petons. Per tot arreu. Com si tingués un estranya por, com si ara que ell hi tornava a veure i a ser visible, ella, que tenia poders, es tornés de sobte invisible.

LLUNA.— No pateixis. No pateixis. Som aquí. Ens veiem. Jo et veig i tu em veus. No pot passar res de dolent.

ALBA.— I jo que hipnotitzada per tots dos m'hi vaig apropar una mica més. Ell de sobte havia deixat de fer pudor de gos mort, i va vestir-la de taronja. I li resseguia molt a poc a poc l'ombra amb els dits. De sobte ella, que no parava de tranquil·litzar-lo, es va deixar endur... van caure rodolant junts pel bosc com si en Llorenç fos un home llop. Jo vaig rellicar amb una de les arrels dels arbres i en Llorenç es va girar de cop. Jo era al seu costat intentant-los ajudar, però era impossible. En Llorenç va agafar-la i intentant refer el camí, ara que la claror ja es filtrava entre els arbres, no deixava de mirar-la. Jo em vaig quedar en aquell tros de terra, rodejada d'arbres, conscient que l'única invisible era jo. Ells es van perdre pel camí i no sé si mai van poder tornar a casa. I jo embolcallada pels arbres se'm va emportar la terra.

Llorenç i Lluna desapareixen pel bosc.

Vaig trigar molts anys a comprendre-ho i ara que potser ha passat gairebé una vida, les nits d'insomni –com aquesta– que no puc dormir, obro una de les meves caixes, potser la més vella, i relleixo la meva història, una vegada i una altra.

La gent que passa per nosaltres, ho vulguem o no, ens canvia per sempre.

Vostès poden anar-se'n, que jo em quedo.

Fi

Foto: © Guillem Artigau

MARC ARTIGAU I QUERALT
(Barcelona, 1984)

És llicenciat en Direcció escènica i Dramatúrgia per l'Institut del Teatre de Barcelona. Com autor ha estrenat: *Arbres*, *Aquellos días azules*, *Un mosquit petit*, *El Balneari*, *Ushuaia* (Premi Ciutat de Sagunt 2008 i Accèssit al Premi Nacional Marqués de Bradomín 2008), *A prop...* Amb *Les sense ànima* va guanyar el Premi Ciutat de Sagunt 2009 i el Premi Ramon Vinyes 2009. I amb *Caixes* el Premi Talúries de Teatre 2011 i va ser accèssit al Premi Nacional Marqués de Bradomín 2011. Com a dramaturg ha treballat amb Oriol Broggi (*L'orfe del clan dels Zhao*), Àngel Llàcer i Manu Guix (*El Petit Príncep*), Juan Carlos Martel (*Moby Dick*), Josep Maria Miró. En poesia ha publicat *Primers Auxilis*, *Escuma Negra*, *Vermella* i *Desterrats*. Col·labora diàriament –escrivint un conte– al programa de Catalunya Ràdio *El Club de la Mitjanit*.

ARBRES

El bosc és un espai semblant a l'ànima. Laberíntic, on un s'hi pot perdre fàcilment i al mateix temps, també, hi pot gaudir de la bellesa del paisatge i de la foscor dels camins. Aquests personatges vaguen pels espais, sense saber què fer.

En un racó del bosc, sembla que la Lluna és atacada per la seva parella (potser un home llop). L'únic que ho ha vist és en Llorenç, que fa temps que la persegueix en secret (potser un home invisible). Amagat darrere un arbre, contempla l'escena i fuig corrents quan veu com la nit es precipita. Esbufegant, arriba al seu cotxe i perdut pels nervis, en un mal revolt té un accident. A partir d'aquí es vides de tots els personatges tombaran de manera irreversible.

Arbres parla de la identitat, de l'atzar i de com la mentida és l'eina principal per a sobreviure. "Mira al teu voltant. Tu i jo també som arbres. Potser podrits, potser malalts. Aquí, encara que no ho sembli, tot es mou".